

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od Pozwanego O. M. kwoty 3.003,78 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu (pozew – k. 1-3).

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2019 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie (postanowienie – k. 3v).

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie nakazem zapłaty z dnia 27 listopada 2019 roku nakazał Pozwanemu aby zapłacił na rzecz Powoda kwotę 3.003,78 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (nakaz zapłaty – k. 25).

Pozwany O. M. wniósł sprzeciw od wyżej opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 30-32).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2017 roku, sygn. akt X GU 403/17 ogłosił upadłość (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (postanowienie – k. 10).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w W. dnia 13 kwietnia 2017 roku przelała na rachunek bankowy O. M. kwotę 3.003,78 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2017 roku. O. M. przeznaczył wskazaną kwotę na zaspokojenie bieżących potrzeb (potwierdzenie przelewu – k. 15, k. 33, k. 34, pismo – k. 35-38, decyzja – k. 39).

Syndyk masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pismami z dnia 19 grudnia 2017 roku i 5 grudnia 2018 roku wezwał O. M. do zwrotu kwoty 3.003,78 zł. Wcześniej O. M. nie miał świadomości obowiązku zwrotu wskazanej kwoty (pismo – k. 16-19, k. 20-22, k. 35-38).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, bowiem zostały one sporządzone w prawidłowej formie, przez uprawnione osoby, zaś ich wiarygodność ani autentyczność nie były kwestionowane przez strony postępowania, również Sąd nie znalazł ku temu podstaw.

Sąd na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. (który znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 3) ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) pominął wniosek dowodowy z zeznań świadka J. K., albowiem okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione. Zauważyć należy, że świadek miał zostać przesłuchany na okoliczność braku świadomości u Pozwanego nieprawidłowości wypłaconego wynagrodzenia oraz uzyskania informacji o obowiązku zwrotu kwoty dnia 19 grudnia 2017 roku. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika bowiem jednoznacznie, że kwota, której zwrotu dochodzi Powód stanowiła wynagrodzenie za pracę, zaś ani termin jej uiszczenia ani tytuł przelewu nie różniły się istotnie od wynagrodzenia wypłaconego w miesiącu poprzednim (k. 15, k. 33, k. 34). Ponadto Pozwany został wezwany do zwrotu przedmiotowej kwoty pismem z dnia 19 grudnia 2017 roku (k. 16), na co O. M. zwracał uwagę w pismach kierowanych do Syndyka i Sędziego komisarza (k. 35-37), a żadne okoliczności nie wskazują, że mógł być świadomy nieprawidłowości w wypłaceniu wynagrodzenia przed wskazaną datą.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu

od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Zdaniem Sądu, przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne, bowiem okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości, zatem zasadnym było skierowanie sprawy na posiedzenie niejawnie celem wydania wyroku.

Zgodnie z art. 75 § 1 Pr.up. z dniem ogłoszenia upadłości upadły traci prawo zarządu oraz możliwość korzystania z mienia wchodzącego do masy upadłości i rozporządzania nim, zaś czynności prawne upadłego dotyczące mienia wchodzącego do masy upadłości są nieważne (art. 77 § 1 Pr.up.).

Syndyk masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w W. domaga się zwrotu od O. M. kwoty 3.003,78 zł uiszczonej tytułem wynagrodzenia dzień po ogłoszeniu upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w W. na rachunek bankowy Pozwanego. Zdaniem Sądu, żądanie zwrotu wskazanej kwoty nie jest zasadne, albowiem obowiązek zwrotu wygasa, jeżeli korzyść została zużyta w ten sposób, że brak wzbogacenia, chyba że osoba, która korzyść uzyskała powinna liczyć się z obowiązkiem jej zwrotu (art. 409 k.c. zw. z art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), przy czym zakres obowiązku zwrotu wzbogacenia – w szczególności w stosunkach pracowniczych – nie może być interpretowany w sposób rozszerzający (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1999 r., I PKN 78/99). Biorąc pod uwagę, że O. M. otrzymał wynagrodzenie za pracę, zaś sposób jego zapłaty nie różnił się znacząco od wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzednim uznać należy, iż Pozwany mógł pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że wynagrodzenie zostało wypłacone zasadnie i zgodnie z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2001 r., I PKN 408/00). Żądanie zwrotu wynagrodzenia może zatem być uzasadnione jedynie wtedy, gdy pracownik miał świadomość nienależności świadczenia, a zatem w sytuacji, gdyby możliwe było przypisanie mu złej wiary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2007 r., II PK 138/06), a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie ustaleń, które obalałyby domniemanie dobrej wiary Pozwanego (por. art. 7 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Zgodnie z art. 411 pkt 1) k.c. nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło (...) w wykonaniu nieważnej czynności prawnej. Powołany przepis – co do zasady – nie wyłącza możliwości żądania zwrotu świadczenia wypłaconego po ogłoszeniu upadłości. Jednak w ocenie Sądu, obowiązek zwrotu nie powstaje, jeżeli szczególne okoliczności sprawy przemawiają za przyjęciem, że spełnienie świadczenia było zgodne z zasadami współżycia społecznego, a żądanie zwrotu sprzeciwiałoby się poczuciu sprawiedliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2015 r., II CSK 412/14; R. Trzaskowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, red. J. Gudowski, Lex 2018, uwagi do art. 411, pkt 11). W konsekwencji, nie jest wyłączona odmowa zwrotu świadczenia – uzyskanego po ogłoszeniu upadłości – jeżeli spełnienie świadczenia czyniło zadość zasadom współżycia społecznego, tj. zgodnie z art. 411 pkt 2) k.c. (zob. część motywacyjna wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2004 r., sygn. IV CSK 684/13 i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2016 r., II CSK 333/15). Zdaniem Sądu, świadczenie polegające na uiszczeniu wynagrodzenia za pracę, które zostało wypłacone dzień po ogłoszeniu upadłości, w sytuacji gdy termin oraz sposób jego zapłaty nie odbiegają znacznie od wynagrodzenia uiszczanego w miesiącu poprzedzającym, jest spełnieniem świadczenia, które czyni zadość zasadom współżycia społecznego, a zatem żądanie jego zwrotu od pracownika przez Syndyka masy upadłości nie jest uzasadnione. W konsekwencji, powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć Pełnomocnikowi Powoda adw. B. T..